

***A Magyar Katolikus Püspöki Konf.
imaévet hirdetett a nemzet lelki
megújulásáért a 2006-os esztendőre.
(részletet közlünk a körlevélből)***

Nemzetünk nagyon nagy bajban van, csak Isten irgalma menthet meg minket. Ránk telepszik az elmúlt évszázadok és évtizedek tragédiáinak és kudarcainak sorozata. Vérengzések és megaláztatások. Bizalmatlanság nemzetünkön belül, az összetartás drámai hiánya: olyan seb, amely Mohácsot hozott ránk, olyan seb, amely máig nem gyógyult be. Súlyosan nehezedik ránk a reménytelenség bűne és a csüggedés kísértése is. A térség országainál jóval korábban kezdődött nálunk a gyermekellenes magatartás. A hatalom bár jólétet nem tudott biztosítani, megengedte az abortuszt, amelyet keresztények is tömegesen elkövettek. Így mintegy hatmillió magyar nem szülehetett meg.

Az 1956-os forradalom bukása után sokan a hétköznapi önzésbe menekültek a dicstelennek és reménytelennek érzett jövő elől. Kezdődött a négy fal közötti kényelmes élet, amelynek nincsen távlata. Kezdődött a nagy közös dolgokban való tehetetlenség érzése, amely elől a pusztta magánéletbe menekül az ember. Sok hívő ember is kételkedik abban, hogyan lehet ma keresztényként élni. És kezdődtek vagy folytatódtak XX. századi történelmünk tragédiái után a nagy elhallgatások is. Egyre több volt az olyan dolog, amiről nem volt szabad hangosan beszélni. És gyűlt társadalmunkban a bizalmatlanság, a keserűség, a sérelmek emléke és a félelem. A hétköznapi élet látszólagos nyugalma mindezeknek az elhallgatásán épült. Az utóbbi másfél évtizedben megérettük a szabadság ízét, de ez az időszak is hozott sok csalódást; felvetette, de nem válaszolta meg az igazságosság kérdését, a teljes igazságosságát, amely a gyengét védi. Ma is hordozzuk népünk életének lelki sebeit. Sokunk életét a szétszórtság, a reménytelenség, a pillanatnyi előnyököt kereső anyagiasság és karrierizmus, a jövőtlenség érzése és a depresszió jellemzi. Nehezen jutunk átfogó, derűs életszemléletre. Alig érezzük a jövő vonzását és ígérését. Nem csupán anyagi nehézségek, a családok életét megnehezítő

külső körülmények, hanem gyakran ez a jövőtlen gondolkodás is okozza, hogy nemzetünk lélekszáma rohamosan csökken, hogy népesedési összeomlásnak nézünk elébe.

Jézus azonban nem csüggedésre, hanem reménységre hívott meg minket. ... Felül-emelkedve minden elmúlt szörnyűségen, bűnön és szenvedésen, tudjunk Isten előtt bűnbánatot tartani és őszinte szívvel, emelkedett nagylelkűséggel másoknak megbocsátani! Így léphetünk valódi közösségbe az irgalmas Istennel.

JEZSUITÁK

A baszk származású Inigo de Loyola (1491-1556) Izabella királynő főkincstárnokának apródja, majd katona lett. Pampola ostrománál lábát ágyúgolyó sebesítette meg. Összeszorított foggal harmadszor is eltörette rosszul összeforrott térdét. Katonai karriert akart. Egy apáca a Szentírást és a Szentek életét adta kezébe olvasni. Ennek hatására elhatározta, hogy további életét Istennek szenteli, Krisztus katonája lesz. Mielőtt új életét megkezdte volna Monserrát híres búcsújáráhelyére ment, hogy lelkileg megtisztuljon. Majd Manresa város határában egy sziklabarlangba vonult, s ott vezeklésben élt hónapokig. Itt írta Lelkigyakorlatos könyvét, a magasabb tökéletességre törekvők kalauzát. Műveltségbeli hiányosságait hazájában pótolta. Két évig latin nyelvtant, majd filozófiát és teológiát hallgatott. Párizsban, ahol felsőbb tanulmányait folytatta, tanulótársak csatlakoztak hozzá. Pappá szentelésük után Rómába zárandokoltak. III. Pál pápa 1540-ben jóváhagyta a Jézus Társaságot. Az alapító szavait idézve: „Isten nagyobb dicsőségére.” (A régi magyarok „jezuátok”-nak mondták, ebből alakult a jezsuita név.)

A rendkívül gyorsan terjedő „Jézus Társaság” megalapításával a modern szerzetesrendek leghatalmasabbika jött létre. A modern szerzetesrendek tagjai szerzetesek és papok egy személyben. A szerzetesi életet aktív lelkipásztori munkával kapcsolják össze.

A rend alapítója szigorú feltételeket szabott a felvételre jelentkezőknek: gyenge, beteges testalkatúak nem kerülhettek be, s másfél évtizedes tanulás és próbatétel előzi meg a

pappá szentelést. Újabb alkalmassági vizsgálat és tanulmányok után lehetséges az örök fogadalom, mely a szokásos hármasszerzetesi fogadalom (szegénység, tisztaság és alázatosság) mellett az engedelmisséget is magában foglalja. Ez a fogadalom azt jelenti, hogy bármikor a pápa rendelkezésére állnak és semmiféle egyházi méltóságot nem fogadnak el, csak ha a pápa kifejezetten parancsolja.

A XVI. és a XVII. században a jezsuiták mindenütt ott voltak, ahol a katolikus hitet veszélyeztetve látták, s teljes vértetéssel bekapcsolódtak a kibontakozó ellenreformációs mozgalomba. Mindenütt sikereket arattak, ezért az egyház messzemenő támogatásában részesültek: a pápák és püspökök kiváltságokkal, a világi főurak gazdag adományokkal halmozták el őket. A rend már Szent Ignác életében Európán kívül is elterjedt Indiában, Afrikában, Japánban és Dél-Amerikában. Halála után nem sokkal Kínában, a Fülöp szigeteken és Kanadában is. A XVII. század elején több mint tizenháromezer jezsuita működött szerte a világban. Bekapcsolódtak a gyakorlati lelkipásztorkodásba, a hitvitákba, a missziós és tudományos munkába. Az oktatásban nemcsak az egyetemek munkájára, a középfokú oktatásra is figyelmet fordítottak.

Missziós területeik közül kiemelkedik a paraguay-i misszió. 160 éven át – 1609 és 1767 között – élt és virágzott Dél-Amerikában a „Jezsuita állam”, melyet a spanyol-portugál gyarmatosító erőszak szüntetett meg. Több százezer indián élt jezsuita szerzeteseik vezetése és védelme alatt, mint az őskeresztények: „egy volt a szívük, lelkük”, „összetartoztak és mindenük közös volt.” Miután a jezsuitáknak távozniuk kellett, a gyarmatosítók az indiánokat rabszolgákká tették vagy menekülésre kényszerítették.

Közel ezer jezsuita halt vértanúhalált Japántól Kanadáig és Portugáliától Mexikóig. A pápaság érdekeit sikeresen védő jezsuita rend összeütközésbe került az abszolutisztikus államokkal és azok uralkodóival. 1773-ban különféle nagyhatalmi érdekek és politikai intrikák miatt XIV. Kelemen pápa fölözlatla a Társaságot. 1814-ben VII. Pius pápa visszaállította a rendet, mely hamar talpra állt, visszaszerezte régi munkaterületeit és újra virág-

zásnak indult. Azóta is sikereik fő módszere: a hallatlan önfeláldozás és a mindig alkalmazkodni tudó modernség.

1995-ben 83 rendtartományban több mint 27000 jezsuita szerzetes szolgál az egyetemek katedráin éppúgy, mint a dzsungelek mélyén.

Ismertebb jezsuita szentek: Xavéri Ferenc, Borgia Ferenc, Canisius Péter, Bellarmin Róbert, Kosztka Szaniszló, Gonzága Alajos, Kláver Péter.

„Örök Ige, Isten egyszülött Fia! Taníts meg, hogy mindent oda tudjak adni. Taníts meg téged szolgálnom: adni, és nem számlálgatni, harcolni és a sebekkel nem törődni, fáradozni, és pihenést nem keresni, önmagamat adni, és jutalmat nem várni. Elég nekem a boldogító tudat, hogy szent akaratomat teljesítettem.” (Loyolai Szt. Ignác)

Gántiné, Paulus Noémi

Felnőtt katekézis. Dr. Puskás Attila: Jézus Krisztus az egyetlen üdvözítő

Puskás Attila atya a többi előadóhoz hasonlóan igen színvonalas előadást tartott, azok igényét is kielégítve, akik szeretik a kissé elvontabb filozófikus teológiai gondolkodásmódot is.

Az előadás alapja a Hittani Kongregáció által kiadott „Dominus Jesus”(2000.) c. dokumentum, amelynek alcíme: Jézus Krisztus és az egyház egyetemes és egyetlen üdvözítő voltáról. Ezt a dokumentumot 2000-ben Jozef Ratzinger bíboros (a mai XVI. Benedek pápa) mutatta be egy sajtótájékoztatón:

Korunkban három relativizmus ellen szólal fel az egyház:

– *Krisztológiai relativizmus*: Jézus csak egy a vallásalapítók sorában, amiből nem emelkedik ki, nem hoz abszolút kinyilatkoztatást magával.

– *Szotériológiai relativizmus*: Viszonylagossá teszi Krisztus értünk végbevitt megváltó művét.

– *Ekleziológiai relativizmus*: Az egyházzal kapcsolatban azt állítja, hogy valamennyi vallási csoportosulás ugyanazt a szerepet játssza az Isten felé vezető úton.

Ezek beleágyazódnak abba a felfogásba (ismeretelméleti relativizmus), ami a filozófia szintjén tagadja azt, hogy létezik abszolút igazság. Ha pedig létezne is ez az abszolút igazság, hogyan lenne képes az ember azt megismerni?

Az ezeken felül divatos etikai relativizmus továbbá tagadja a mindenkire érvényes etikai normák létezését – az ember szubjektív érzésvilága hivatott eldönteni, mi helyes és mi helytelen.

Az emberek mai gondolkozását a dokumentumban felvetett állításokkal kapcsolatban sajnos jól tükrözi az a megnyilatkozás, amit egy magyar „vallásfilozófus” tett:

– Az ember történelmi lényként nem képes megismerni az abszolút igazságot.

– Aki azt állítja magáról, hogy birtokában van az abszolút igazságnak, az nem képes a többiekkel párbeszédet folytatni, lenézi őket.

– Továbbá ez az ember nem képes elviselni, ha valaki másként gondolkodik, korlátozni akarja a másik szabadságát.

Ez a ma uralkodó téves közfelfogás teszi szükségessé, hogy tisztázzuk magunkban is, mit jelent, hogy Jézus az egyetlen és egyetemes megváltó az emberiség számára:

Jézus egyetlen korabeli vallási irányzattal (farizeusok, zelóták, esszénusok) sem azonosult. Tartózkodó a zsidók között ekkor már igen erősen jelentkező messiás várás miatt ráakasztott szerepekkel szemben is (messiás, próféta, Jahwe szenvedő szolgája, Emberfia). Ha el is fogadja ezeket a kategóriákat, küldetésének megfelelően megváltoztatta jelentésüket. Önmagát „a Fiú”-nak nevezi: egyedül Ő ismeri az Atyát, csak Ő tudja kinyilatkoztatni. Ebben áll a küldetése – az Atyából él és tökéletes engedelmisséggel teszi meg akaratát.

Küldetését isteni hatalom birtokában, annak tekintélyével teljesíti. Evangéliumának középpontjában Isten Országáa áll, ami már szavaiban, személyében, tetteiben már közénk érkezett. Ő az ószövetségi jövendölések beteljesülése – felette áll az ószövetségi próféták sorának. Önmagát a kultusz, a szombat, a Tóra fölé helyezi: Isten eredeti akaratát viszi bele.

Tanításában önmaga nyilatkoztat ki: Istenként beszél, nem csak tolmácsolja Isten akaratát.

Kinyilvánítja a bűnök bocsánatát, amit csak Isten tehet meg.

Tökéletes harmóniát teremt a tekintély, alázat, határozottság, szelídség, belső szabadság, tökéletes engedelmisség, igényes követelmények, irgalmasság, Atya megdicsőítése, és az emberek üdvözítése között.

A vallásalapítók életében mindig van egy erkölcsi változási pont, megvilágosodás. Neki azonban már 12 éves korában az „Atya dolgaiban kell járnia”. Továbbá a vallásalapítók különbséget tettek a saját személyük és a tanításuk között. Ő önmagát nevezi az „út”-nak. Életében a tanítás, cselekvés és a személy tökéletes egységben van.

Ha valaki nem hiszi, hogy Jézus Isten Fia, akkor számára egész lénye és tanítása érthetlenné és értelmetlenné válik.

Az ember véges, ugyanakkor a végtelenre irányuló személyiség. Ezt a feszültséget senki sem képes saját erejéből megoldani. A bűn forrása az, hogy ha az ember életének súlypontját önmagába helyezi. Ebből a bűnkörből csak Jézus tud kiszabadítani. Ő nem külső szemlélőként váltott meg minket, hanem átélve életünket belülről alakítja át azt.

Önmagát kiüresítve vállalta értünk a szenvedést – ez a cselekedet nem az emberek, hanem csak Isten gondolkodásmódja által érthető. A kereszty gyalázatát, erőtlenségét egyik vallás sem tudja megérteni, sem elfogadni azt, hogy az az Isten ereje, bölcsessége és a megváltás. Hogy a szenvedésből és a halálból forraszik az élet.

Nagybőjt lévén, próbáljuk meg átérezni Krisztus megváltó művének nagyságát és életünket Isten akaratára szerint formálni.

Horváthné Kati

„Szerető szemlélése egy titoknak”

„1986 nyarán fedeztem fel a szentségimádást és tettem napi gyakorlattá papi életemben. Felismertem, hogy ez nem egy a sok jámborsági gyakorlat közül, nem egy újabb lelki program, amit el kell végezni, nem biztos recept és módszer a lelkipásztorkodás gyümölcsözővé tételéhez, hanem ez maga az Élet. Személyes és bensőséges kapcsolat azzal, aki annyira szeretett, hogy meghalt értem, és odaadta magát nekem.”

Varga László kaposvári atya osztotta meg velünk gondolatait, tapasztalatait január első hétvégéjén, a Főplébánia szervezésében, a szentségimádásról.

1998. január 4-től a hét minden napján egész nap, nyilvánosan, mindenki számára nyitott lehetőségként végzik a szentségimádást a kaposvári Szent Imre templomban. Több mint 70 testvérrel évek óta, napról napra szolgálnak hűségesen, kitartóan másokért a közösségért, a városért.

A lelkigyakorlat után nagy indíttatást éreztem, hogy itt Újpesten is legyen legalább egy olyan nap a héten, mikor az Úrral személyesen, csendben időzhetünk. Amiről Kalkuttai Boldog Teréz anya így beszél:

„Isten a szív csendjében beszél. Isten a csend barátja, és nekünk hallgatnunk kell őt, mert nem a mi szavaink számítanak, hanem az, amit ő mond nekünk, és amit ő rajtunk keresztül mond.”

Plébániánkról több édesanyával közösen elhatároztuk, hogy László atya engedélyével, szívesen felvállaljuk a Szentség "őrzését".

Hamvazószerda óta minden szerdán a reggeli szentmisét követően este 6-ig mindenki számára lehetőség nyílt Jézus imáadására az Oltáriszentségben.

Különösen nagy ajándék számunkra, hogy ily módon is csatlakozhatunk a püspöki kar által meghirdetett imaévhez.

A padok végén elhelyezett időbeosztási táblázatba kérjük írja fel a nevét, aki biztosan tud a nap valamely szakaszában egy fél órát az Úrral tölteni. Többben mindig lehetünk, de egyedül nem hagyhatjuk az Urat. Minden résztvevőnek nagy öröme szolgált, hogy már az első alkalomtól kezdődően reggeltől estig folyamatosan többen is imádkoztak az Úr előtt. A hideg időre való tekintettel még a hittanteremben berendezett kápolnában tartjuk a szentségimádást.

„Nemcsak önmagunk miatt megyünk szentségimádásra, nemcsak a Jézussal való személyes találkozás ajándékáért, hanem másokért, a Test többi tagjáért is. Egy testnek vagyunk a tagjai, és minél jobban átjárja a tagokat Isten szeretete, annál inkább akarnak segíteni, szolgálni másokért és másoknak.” (Varga L.)

Gerber Zsófi

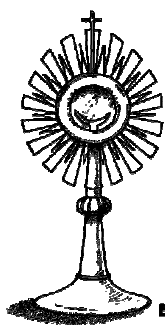
Kápolnaszentelés a Szent János Apostol Katolikus Általános Iskolában.

Iskolánk 1999. óta gyűjti össze a kerület katolikus családjainak gyermekeit. A katolikus oktatás, közösségteremtés alapja a szeretet. Krisztus követése a szeretetben, az engedelmisségben, Isten parancsainak megtartásában, egymás tiszteletében és a fegyelmezett munkában. Az iskolai katolikus közösség alakításában döntő szerepe van a szentmisének, a Krisztussal való közvetlen találkozás színhelyének. A kezdetektől fogva minden héten két alkalommal osztálymiséket tartunk az iskolában, ahol a gyermekek tanítójukkal és osztályukkal közösséget alkotva élhetik át ezt a szent találkozást.

Az oktatás alapvető szükségleteit megteremtve, erősödött meg az iskola dolgozóiban, tanulóiban és Pályi László plébános úrban a vágy, hogy iskolánkban alakítsunk ki kápolnát, ahol az Úr Jézus állandó jelenlétével erősíti igyekezetünket. Így bármikor lehetőség nyílik szentségimádásra, és csendes imára az oltáriszentség jelenlétében.

A vágyat tettek követték! Tavaly tavasszal tervezgetni kezdtünk. Pályi atya szobáját és egy kisebb irodát összenyitottunk, és az így keletkezett 25 négyzetméteres helyiségben kialakítottuk iskolánk kápolnáját. A munkálatokhoz László atyán keresztül egy számunkra ismeretlen adományozó jelentős összeggel járult hozzá, melyet az iskolát támogató Szeretett Tanítvány Alapítvány és az iskola is kiegészített.

Gondos tervezés alapján gyergyói asztalos mester készítette el az oltárt, tabernákulumot és papi széket. A templomfestők egy hónapig dolgoztak, és csodálatos harmóniát varázsoltak a falakra, majd az ablakok és az ajtó átalakítása, valamint a burkolási munkák végeztével elkészült a helyiség. László atya Fatimából hozta haza a Mária kegyszobor pontos mását. A szép szobor jelzi, hogy a Szeretett Tanítvány földi gondoskodására bízott Istenanya oltalmába ajánlotta a kápolnát Kiss-Rigó László püspök úr, a szentelés alkalmával. Január 13-án a fatimai jelenések emléknapján az ünnepi szentmisét iskolánk diákjainak és

tanárainak szép éneke, a diákok, szülők és sok vendégünk közös imája tette ünnepélyessé és emlékezetessé.

A szentelés után lassan élet tölti be kápolnánkat. Örömmel láthatjuk, hogy nem csak a heti két osztálymisén népesül be a szentély. Reggel ½ 8 és délután 2 óra között a kápolna ajtaja nyitva van. Szinte minden szünetben gyermekek keresik fel, és egyre több közös szertartásnak is otthont ad kápolnánk. Köszönjük mindenkinek, aki imájával, vagy más tetteivel segített kápolnánk létrehozatalában, és kérjük Isten kegyelmét és segítségét, hogy szentélyünk az iskola katolikus közösségének kovásza legyen!

Käfer György igazgató

Idősebbek teadélutánja

Február 26-án délután jöttünk össze. Az ima után kötetlenül beszélgettünk különböző témákról, majd két videó filmet néztünk meg a kivetítőn. Az egyik a Betegek Világnapja eseményeiről szólt. A másik filmben (melyet az UKTV készített) Marczis Ferenc atya beszélt a farsangról és a böjtről, kihangsúlyozva a keresztény gyakorlat értelmét. Végül a Karitászcsoport által szervezett családi imaóra ra jelentkeztünk többen, amelyre másokat is buzdítottunk. Az esti szentmisére való készülődés zárta teadélutánunkat.

Mihály Péter

A protokoll

még nem az erősségünk . . .

. . . és valószínűleg nem is lesz az. Ennek ellenére lelkesen szerveztük a február 12-i karitászünnepséget, amelynek több célja is volt.

Szent István Plébánia lévén – megemlékezve Szent István feleségéről, első királynénkról – példaként állítottuk magunk elé Boldog Gizellának a szűkebb és nagyobb családért, az egyházért, a magyar nép hitéért, a szegényekért élt életét. Karitászcsoportunk felvette a Boldog Gizella nevet.

Egy kukoricacsuhéból készült Szent Erzsébet „szobrocska” arra hívta fel figyelmünket, hogy továbbra is törekedjünk Szent

Erzsébet erényeinek követésére. Ezzel a „csuhébaba-költeménnyel” és a tavasz első, szerény virágainak egyikével Ossó Jánosnét – a karitás vezetőhelyettesét – leptük meg, megkérve őt, hogy továbbra is járjon előttünk és mutasson példát a karitászmunka végzésében, úgy ahogy eddig is tette. Az ünnepségen részt vett és szeretetteljesen köszöntötte őt Écsy Gábor atya, az Esztergom-Budapest Főegyházmegeye Szent Erzsébet Karitászközpontjának igazgatója és Diekis Emilné az Észak-pesti Régió vezetője. László atya az egyházközség nevében, nagyon kedvesen, azért a sok jócselekedetért adta át Bőjte Csaba könyvét, amelyeket csak a Jóisten lát. Sikerült a meglepetés! Eta néni minderről mit sem tudott. Annál többet a névfelvétellel kapcsolatos ténykedésünkről.

Örömmel megosztva meghívtuk még ünnepségünkre Ferenc atyát, Attilát, Kántorunkat és az egyházközség közösségeinek vezetőit, szervezőit: Egyháztanács, Scola, Idősebbek teadélutánja, Szent Ignáci lelkigyakorlat, Ministránsközség, Rózsafüzértársulat, Gitáros énekkar, Felnőtt katekézis, Kertvárosi Krónika, Laudate kórus, Családakadémia, Imaóra, Kertvárosi Kirándulások, Vasárnapi agapé. (Ugye milyen színes a mi egyházközségünk?!) Jónéhányuknak sikerült is időt szakítaniuk a részvételre. Sajnáljuk, hogy nem mindenkinek volt alkalmas az időpont, például a gitáros fiataloknak, akik között több közösségvezető is van, és az esti misére készültek. Örültünk viszont, hogy a „hiányzók” nagyobb családjuk körében ünnepelve, ott házigazdaként töltötték a vasárnap délutánt. Köszönjük, hogy volt olyan csoport, melynek vezetői megkértek csoportjukból valakit, hogy képviselje a csoportot. Így, mint egy nagy család ünnepelhettünk. Ajándékot is kaptunk. Dr. Gerber Alajos Páli Szent Vincéről szóló könyvecskét adott át a karitászosoknak. A francia származású Páli Szent Vince (1581-1660.) alapította meg a Szeretet Leányai nevű társulatot, amely külföldön Irgalmas Nővérek néven vált ismertté.

Az ünnepségre a Veszprémi Érsekség, a veszprémi Boldog Gizella Múzeum és Városi Televízió jóvoltából volt miből felkészülnünk. Köszönjük Horváth Jánosnak, hogy a CD-re vett vetíthető képekkel hozzájárult Boldog

Gizella életével, tiszteletével, ereklyéjének hazahozatalával kapcsolatos ismertetés színesebbé tételéhez. Igyekeztünk mi is „színesíteni”. A szép, vetített képeket kísérő Bach-és Händel-zene mellett egy-egy szövegrész egy-egy karitásztag elmondásában szólalt meg a magnetofonról. A vetítés végén közös imával kértük Boldog Gizella közbenjárását Isten áldásáért a magyar nemzet megújulásához, egyházi vezetőink és egyházközségünk közösségi csoportjainak munkájára.

Az imaévre való tekintettel megkértük a jelenlévőket, hogy segítsék a Családi Szentóra mozgalom elindítását egyházközségünkben. Ennek az a lényege, hogy a hónap egy adott napján (amilyen szám fel van tüntetve az imafüzetre) egy család engesztelő imaórát tart a többiekért, hazánk családjaiért. A mozgalmat először 1946-ban P. Palánkay Tibor S.J. indította el. Az imafüzetek a jelen volt csoportvezetőktől, illetve tőlünk kérhetők.

Egyházközségünkben mindig vannak segítők. Ha az egy-egy alkalommal segítőt mind meghívtuk volna, nem is fértünk volna be a hittanterembe. Ezen az ünnepségen az önzetlen segítőkész testvéreinkre is gondoltunk. A karitászmunkát segítők közül azok, akik hosszabb idő óta rendszeresebben munkálkodnak a plébániai karitászcsoportban, és vállalták, hogy a jövőben az egyházközség egyedülálló időseit otthonukban, vagy ha úgy adódik, betegágyuknál is meglátogatják, az Esztergom-Budapest Főegyházmegye Szent Erzsébet Karitászt Központjától igazolványt kaptak.

Az ünnepséget záró, Szent Erzsébet közbenjárását kérő imát – mivel az előző nap a betegek világnapja volt – a betegekért, a szenvedőkért, családtagjaikért és azokért ajánlottuk fel, akiket Istenünk magához szólított.

Az agapé és a kötetlen beszélgetés reméljük, hogy még közelebb hozta egymáshoz az egyházközségért fáradozó csoportok vezetőit, a csoportokat. Bízunk benne, hogy lesz folytatás.

Itt köszönjük meg a kedves Testvéreknek a Twiszt Olivér Alapítvány nevében is, hogy felhívásunkra cipővel, takaróval segítették a hajléktalanokat.

Karitászcsoport

Páli Szent Vince az irgalmas szeretet apostola

Páli Szent Vince (1581-1660) rövid ideig egy kis francia városkának volt a plébánosa. Éppen a szentmiséhez készülődött, amikor hírről hozták neki, hogy a városkától kb. egy kilométerre egy félreeső helyen mindenki beteg a házban, nincs aki ápolja a másikat. Szent Vince prédikációjában a hívek szeretetébe ajánlotta ezeket az elhagyottakat. Délután maga is elindult, hogy meglátogassa őket. Válságos „körmenettel” találkozott, annyian jöttek-mentek segíteni. Szent Vince ezután beosztotta a látogatókat. Mindennap egy másik menjen a beteg családhoz. Így alakult meg a karitás. A karitászcsoport tagjai Isten iránti szeretetből (caritas = szeretet) vállalták a szegények és betegek gondozását. Mivel ez jól bevált, Szent Vince az egész országban elterjesztette a karitászmozgalmat.

1737-ben szentté avatták. XIII. Leó pápa 1885-ben őt tette meg az egész világ karitászt műveinek patrónusává. Ő a védőszentje az újpesti katolikus szakképző iskolának is. *G.A.*

CSALÁDAKADÉMIA

Legközelebb **március 25-én, szombaton este 7 órakor** találkozunk a hittanteremben.

Vendégeink ezúttal Zalacsányból érkeznek:

Jagica Attila és Aliz vezetik az estét „Egészséges családfánk” címmel.

Szeretettel várunk minden házast és házasodni készült.

Gábor és Zsuzsa

A Plébániai Nagytáborra a kitöltött előzetes jelentkezési lapokat kérjük adják le a plébánián vagy dobják be a gyűjtő dobozba!

Hit és politika címmel filmvetítés és eszmecsere lesz a Katolikus Kultúrházban.
(1042 Bp. Szt. István tér 14.)

2006. március 19-én vasárnap 16 órakor

A film a Balás Béla kaposvári püspök által kezdeményezett közéleti beszélgetés 1 órási felvételét tartalmazza, amelynek témája a hit és politika viszonya, a keresztények közéleti felelőssége és szerepvállalása volt.

Mindenkit szeretettel várunk.